

ΤΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΧΤΑΠΙΟΔΙ
by
PRODROMOS TARASIS

SMASHWORDS EDITION

* * * * *

PUBLISHED BY:
Prodromos Tarasis on Smashwords
Το Χαρούμενο Χταπίοδι

Copyright © 2011 by Prodromos Tarasis

Smashwords Edition License Notes

This ebook is licensed for your personal enjoyment only. This ebook may not be resold or given away to other people. If you would like to share this book with another person, please purchase an additional copy for each person you share it with. If you're reading this book and did not purchase it, or it was not purchased for your use only, then you should return to Smashwords.com and purchase your own copy. Thank you for respecting the author's work.

* * * * *

Το Χαρούμενο χταπόδι έκανε βόλτα στο βυθό, καθόταν εκεί μόνο του και σκεφτόταν. Θυμόταν πράγματα διάφορα από τα παλιά. Κοίταζε τα πόδια του τα οκτώ, το καθένα από αυτά το είχε δει να μεγαλώνει σιγά σιγά. Το είχε δει καθώς μεγάλωνε να του χρειάζεται σε κάτι και να το γλυτώνει από μια δύσκολη κατάσταση και αλλά με τον καιρό δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ποιο ήταν το καλύτερο. Ήταν ένα μικρό χταπόδι, διαφορετικό από τα άλλα. Δεν έκανε παρέα με τα άλλα χταπόδια και τον περισσότερο καιρό ρωτούσε διάφορα περίεργα πράγματα, που οι περισσότεροι μεγάλοι θεωρούσαν γνωστά και πως δεν έπρεπε κανείς να τα ρωτά. Συχνά τους προκαλούσε ντροπή όταν ρωτούσε κάτι που δεν είχαν την απάντηση ή κάτι που δεν είχαν ποτέ σκεφτεί.

Από την αρχή κανένας δεν του είχε πει ότι θα έχει οκτώ πόδια, ούτε τι θα κάνει με το καθένα. Το είχε μάλλον καταλάβει από τους γύρω του.

Αν και χταπόδι, πίστευε ότι το σημαντικό στο είδος του είναι το Χτά και όχι το πόδι, όλοι όμως του έλεγαν το αντίθετο. Έψαχνε λοιπόν να βρει τι να σήμαινε αυτό το Χτά. Κάθε φορά που ρωτούσε κάποιον μεγαλύτερο και «σοφότερο», του έλεγε ότι «έτσι είμαστε εμείς τα Χταπόδια, μην ρωτάς, το σημαντικό είναι ότι έχουμε πόδια». Αυτό το πρώτο συνθετικό του είχε κολλήσει στο μυαλό. Μάταια ρωτούσε την μητέρα του και τον πατέρα του. Κάποια ημέρα, από την επιμονή του οι γονείς του αποφάσισαν να τον πάνε στο πιο έξυπνο και ηλικιωμένο Χταπόδι του βυθού. Αυτό κατοικούσε στην άκρη ενός πελώριου βράχου και δεν το ενοχλούσε κανείς εκτός αν ήταν κάτι σημαντικό. Όλοι το σέβονταν αλλά ποτέ κανείς δεν το ενοχλούσε. Κανείς δεν ρωτούσε γιατί πρέπει να το σέβονται. Μια ημέρα λοιπόν οι γονείς του Χαρούμενου Χταποδιού, το φώναξαν να πάει κοντά τους και του ανακοίνωσαν τα νέα. Εκείνο, άρχισε να κουνάει τα πόδια του όλο χαρά και να κάνει τούμπες στο βυθό. Ήταν πραγματικά τόσο ευτυχισμένο που επιτέλους να μάθαινε για αυτό το Χτα που τόσο το απασχολούσε. Εκείνοι το συμβούλεψαν να είναι προσεκτικό και να μην πει κάτι που θα θύμωνε το Μεγάλο Χταπόδι.

«Απλά να ρωτήσεις, πολύ ευγενικά και να μην επιμένεις όπως κάνεις με εμάς» είπε η μαμά «Ότι και να σου πει να δείξεις ότι συμφωνείς και να κάνεις ακριβώς αυτό που θα σου πει, συμπλήρωσε ο μπαμπάς». Από εκείνη τη στιγμή άρχισε να μετρά τις ημέρες για να μπορέσει, επιτέλους να ρωτήσει όλα αυτά που το απασχολούσαν. Ήταν πραγματικά ανυπόμονο και δεν σκεφτόταν τίποτα άλλο. Είχε σταματήσει να ρωτά από εδώ και από εκεί και οι γονείς του είχαν ησυχάσει. Οι ημέρες κύλησαν, και η στιγμή ήρθε. Ήταν η καλύτερη ημέρα για εκείνο. Ξύπνησε από νωρίς και άρχισε να κόβει βόλτες ανυπόμονο, ξεσήκωσε τη μαμά του και το μπαμπά του και ξεκίνησαν για το ταξίδι για το βράχο που κατοικούσε το Μεγάλο Χταπόδι. Το ταξίδι κράτησε μια ολόκληρη ημέρα αλλά το Χαρούμενο Χταπόδι δεν κουραζόταν με τίποτα. Μάταια ο πατέρας του προσπαθούσε να του πει να κάνει λίγο πιο αργά. Εκείνο κολυμπούσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και χωρίς σταματημό. Ήταν η πρώτη φορά που ήξερε σε τι χρησίμευαν όλα του τα πόδια, ήταν για να το πάνε όσο πιο γρήγορα γινόταν στον προορισμό του. Θα ευχόταν μάλιστα να έχει και περισσότερα για να μπορεί να τρέξει με περισσότερη δύναμη. Μετά από μια κοπιαστική ημέρα, έφτασαν επιτέλους στον κοφτερό βράχο που κατοικούσε το Μεγάλο Χταπόδι. Ήταν πραγματικά ένας τεράστιος βράχος και στα μάτια του μικρού φαινόταν τεράστιος. Τον στόλιζαν πράσινα μεγάλα φύκια και κάθε λογής φυτά της θάλασσας που μετακινούνταν αργά δεξιά και αριστερά και έμοιαζαν σαν να τον προσκαλούν να προχωρήσει. Δεν το φόβιζε αλλά το γέμιζε ενδιαφέρον και ανυπομονησία. Πλησιάζοντας ο μπαμπάς χταπόδι του είπε ότι από εκείνο το σημείο και μετά θα έπρεπε να προχωρήσει μόνο του. Είχε κιόλας νυχτώσει, ισα ισα που κατάφερνε να δει τι γινόταν μπροστά του.

Προχώρησε προς τα μέσα με αργά αλλά σταθερά βήματα, η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και όλα του τα πόδια έτρεμαν. Παρολ' αυτά δεν σκέφτηκε στιγμή να κάνει πίσω, ήταν αποφασισμένο. Ξαφνικά εμφανίστηκε μπροστά του το Μεγάλο Χταπόδι. Στεκόταν εκεί σε μια άκρη της σπηλιάς που σχημάτιζε ο βράχος. Ήταν πραγματικά πελώριο, το κάθε πόδι του ήταν σαν ένα ολόκληρο χταπόδι, όμως δεν ήταν τρομακτικό, έδειχνε πολύ ήρεμο και καθόλου τρομακτικό. «Εσύ θα πρέπει να είσαι το Χαρούμενο Χταπόδι είτε σχεδόν ψιθυριστά». «Εεεε. Εγώ είμαι,» κατάφερε να απαντήσει μετά από λίγο το ίδιο. «Μου είπαν οι γονείς σου ότι ήθελες να με δεις και να με ρωτήσεις κάτι, ορίστε, ελπίζω να είναι κάτι σημαντικό και να ξέρεις ακριβώς τι θέλεις. γιατί δεν θέλω να ξοδεύω το χρόνο μου για ανοησίες», είπε αυστηρά το Μεγάλο Χταπόδι. «Η ερώτηση μου αφορά το όνομα μας, τους έχω ρωτήσει όλους, κανείς δεν μπορεί να μου απαντήσει και όλοι μου θυμώνουν τόσο πολύ και δεν ξέρω γιατί». Ο σοφός του εξήγησε πως τα χταπόδια συνήθως θυμώνουν όταν κάποιος τους ρωτά κάτι που ποτέ δεν είχαν σκεφτεί, τα κάνει να νοιώθουν αδύναμα. Του είπε επίσης πως κανείς νοιώθει φόβο μπροστά σε αυτά που δεν ξέρει και πως ήταν πολύ παραλέω αν και τόσο μικρό να αντιμετωπίσει το φόβο του και να ρωτά συνέχεια μέχρι να μάθει. «Η απάντηση σε αυτό που με ρωτάς είναι πολύ απλή αλλά θα ήθελα μόλις σου τη δώσω να σου κάνω και εγώ με τη σειρά μου μια ερώτηση.» «Εντάξει», βιάστηκε να πει το Χαρούμενο Χταπόδι, ότι θέλετε. «Το Χτά, στο Χταπόδι, βγαίνει από το νούμερο οκτώ, είναι ο αριθμός των ποδιών μας, ο καθένας από εμάς είναι φτιαγμένος έτσι ώστε να έχει τον ίδιο αριθμό ποδιών είτε το θέλει είτε όχι. Δεν μπορεί να κάνει τίποτα για αυτό, πρέπει απλά να το δεχτεί και να μην συγκρίνει τον εαυτό του με τα άλλα πλάσματα της θάλασσας.» «Αααα. Βέβαια αυτό είναι, ήταν τόσο απλό, οκτώ, και ... οκτώ πόδια τώρα το κατάλαβα, είσαι πολύ σοφός Μεγάλο Χταπόδι. Όμως θέλω να τηρήσω τη συμφωνία μας και να σου απαντήσω αν μπορώ και εγώ στην ερώτηση σου, αν και νομίζω πως εσύ που είσαι τόσο έξυπνός δεν έχεις κάτι να μάθεις από εμένα ...» «Το όνομα σου είναι Χαρούμενο Χταπόδι, έτσι δεν είναι». «Ναι, έτσι με λένε από μικρό.» «Τι σημαίνει Χαρούμενο „αλήθεια» αναρωτήθηκε το Μεγάλο Χταπόδι. Ήταν μια ερώτηση που δεν την περίμενε. Δεν είχε ποτέ σκεφτεί γιατί όλοι το φώναζαν έτσι. Πάντα αναρωτιόταν για αυτό το Χτα και ποτέ για αυτή την ολόκληρη λέξη. Κατέβασε τα μάτια όλο ντροπή και στενοχώρια που δεν μπορούσε να απαντήσει. Είχε στενοχωρηθεί ακόμα περισσότερο γιατί μόλις που είχε βρει μια απάντηση για το πρώτο του ερώτημα ένα νέο είχε γεννηθεί. Ήθελε όμως να απαντήσει κάτι για να μην φανεί ότι δεν ήξερε. Χαρούμενος είναι αυτός που γελάει συνέχεια και αυτός που περνάει καλά, απάντησε το Χαρούμενο Χταπόδι. Όταν ήμουν μικρός οι γονείς μου και οι φίλοι τους έλεγαν ότι μάλλον θα είμαι ένα πολύ χαρούμενο χταπόδι και έτσι χωρίς να προλάβω να τους δείξω το πρώτο μου χαμόγελο με ονόμασαν έτσι. Θα ήθελαν πολύ μάλλον να χαίρομαι... και μάλλον αυτό θα είναι είτε κάπως ανακουφισμένο και κοίταζε προς το μέρος του σοφού. Αυτός δεν του απάντησε τίποτα παρά μόνο επανέλαβε την τελευταία πρόταση. «Θα ήθελαν πολύ να χαίρεσαι... μάλιστα...». Αυτή του η επανάληψη έκαναν τον μικρό να σκεφτεί, κάθισε εκεί με τις ώρες χωρίς να μιλάει. Ήθελε αυτή τη φορά να βρει μόνο του την απάντηση. Μια απάντηση που δεν θα ήταν τόσο βιαστική όσο η προηγούμενη. Δεν το ένοιαζε να ευχαριστήσει τόσο το Μεγάλο Χταπόδι αλλά να καταλάβει το τι ήθελε να του πει με αυτή του την ερώτηση. Είχε περάσει σχεδόν όλη η νύχτα όταν το μικρό χταπόδι τινάχτηκε από το σημείο που στεκόταν σαν να είχε βρει επιτέλους μια απάντηση. «Δεν ξέρω», είπε...» «Τι δεν ξέρεις, ρώτησε ξαφνιασμένο το Μεγάλο Χταπόδι. Δεν ξέρω αν είμαι Χαρούμενο, δεν ξέρω όμως και αν δεν είμαι, φώναζε δυνατά και η φωνή του αντήχησε σε όλη τη σπηλιά. Οι γονείς μου θα έπρεπε να με ονομάσουν απλά χταπόδι και να μου εξηγήσουν τι σημαίνει. Έπρεπε να μου πουν πως

ένα Χταπόδι βρίσκει μόνο του το άλλο του όνομα όταν εκείνο καταλάβει τι πραγματικά σημαίνει. «Έχεις δίκιο, αυτή είναι η απάντηση στην ερώτηση μου, ξέρεις οι άνθρωποι που μας αγαπούν μας ονομάζουν με ονόματα που λένε τι θα ήθελαν για εμάς από εμάς. Το ονόματα είναι σαν να μας λένε τι μπορούμε και τι όχι. Έτσι μαθαίνουμε πολλά πράγματα για το πώς πρέπει να είμαστε και πολύ λίγα για το τι είμαστε. Εσύ είσαι Χταπόδι αυτό πρέπει να μάθεις και είναι από εδώ και πέρα να αναρωτιέσαι για το τι Χταπόδι πρέπει να είσαι τώρα που ξέρεις τι σημαίνει χταπόδι.» «Και δεν θα είμαι πια Χαρούμενο» , ρώτησε «Θα είσαι πολλά πράγματα, όχι μόνο ένα και Χαρούμενο και Λυπημένο και Έξυπνο και Ανόητο και Μικρό και Μεγάλο. Τα άλλα χταπόδια θα μπορούν ή θα θέλουν να δουν ένα ή περισσότερα από αυτά αλλά εσύ θα πρέπει να ανακαλύψεις τι πραγματικά θα είσαι και να το πεις στους άλλους.» Το Χταπόδι ευχαρίστησε και έφυγε στην άκρη της σπηλιάς περίμενε ο πατέρας του. Δεν τον ρώτησε τίποτα, έβλεπε στα μάτια όμως ότι είχε πάρει τις απαντήσεις που ήθελε. Όταν γύρισε από το βράχο στο σπίτι του, συνέχισε κανονικά τη ζωή του. Δεν απαγόρευσε από τους άλλους να το λένε Χαρούμενο, απλά άρχισε να βρίσκει όλα τα υπόλοιπα ταλέντα του. Έτσι άλλοτε ήταν το Σκεπτικό Χταπόδι, άλλοτε το γρήγορο Χταπόδι και άλλοτε απλά ένα Χταπόδι. Του άρεσε τόσο που δεν ήταν μόνο ένα από όλα αυτά, του άρεσε περισσότερο που δεν χρειαζόταν πια να περιμένει απαντήσεις από τους άλλους , του έφτανε μόνο να ακούει τη καρδιά του και τη καρδιά των άλλων. Όταν ρωτούσε ήταν γιατί ήθελε να συμπληρώσει κάτι σε αυτά που ήξερε και το έκανε χωρίς αγωνία. Αυτό το Χτά τελικά του έδωσε την ευκαιρία να ρωτήσει τόσο πολλά και να μάθει ακόμα περισσότερα. Αυτό τελικά το έκανε πολύ Χαρούμενο.